

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

15.daļa: Uguns laikmets.

11.nodaļa: No Vēstulēm.

516.

Lasot par vareno radošo uguni – dzīvības devēju, modināsim to sevī un, uztverot tās silto liesmu savā sirdī, līdzināsimies senatnes priesteriem, kuri pat zem nāves draudiem pasargāja reiz iedegto uguni no nodzišanas. Šajā uguns sargāšanā slēpās dziļš simbols, jo gara uguns nodzišana atnes dvēseles nāvi. Sirds uguns neatļaus mums ne atlikt, ne atcelt, ne izkropļot, ne nobīties no kāda, vai no kā, jo tā apgaismos mūsu apziņu, atmodinot ugunīgo jūtziņu.

Nesamērīgo nastu ugunīgā sirds pieņem labprātīgi. Būsim šīs ugunīgās sirdis un uzcelsim sev šo grūto Nastu, tā ātrāk mūs aizvedīs līdz atbrīvošanai. Un tad, kad tie, kas atvieglināja sev nastu, atgriezīsies pēc vēl neaiznestās daļas, mēs gara līksmē jau veiksīm jaunu uzdevumu. Lai neviens no atnācējiem nenoslīd līdz savu devumu vai tā saucamo upuru pārskaitīšanas. Tas līdzinātos ceļa šķērsošanai. Visi patiesie devumi un upuri ir nosvērti uz neklūdīgiem svariem, kurus katrs nēsā sev klāt.

Bet katrs, kas piesaista savus devumus, kaut arī tikai savas apziņas slīpētākajā vietā, līdz ar to jau ir zaudējis privilēģiju, kaut ko dot pasaules labā. Viņa upura uguns klāsies pa zemi līdzīgi Bībeles Kaina upura ugunij. Tik patiesi dzīvi visi senatnes simboli. Gaismas Spēkiem vajadzīgi priecīgi upuri, sirds apzināti, jo tikai no tādiem kļūst spēcīgi darbi un rodas neuzvaramība. Grāmata par Upuri vienmēr jānēsā sirdī.

Ko gan var celt uz uzbudinājuma, apvainojuma un nedraudzīguma auras? Magnēta princips ir ticis vienpusīgi apgaismots. Ar nezināšanu nevaram aizbildināties! Un jau no pašas pirmās dienas nenogurstoši ir atkārtots par saskaņas nepieciešamību, bet, redzams, viss veltīgi.

517.

Protams, ap Mācību lido daudz tauriņu. Bet arī labums no tās viņiem pašiem ir proporcionāls viņu garam skrejošam lidojumam.

518.

Tagad par “Bezrobežības” 3. paragrāfu: “Cilvēce nevar pat iedomāties izdzišanu, bet jūs zināt, ka katra uguņu uzliesmojuma izdzišana aizdedzina pārzemes lāpas.” Še domāta katra uguns aizdedzināšana, katra uguns iegūšana no izplatījuma. Kad mēs aizdedzinām, teiksim, svenci, mēs tādējādi ierosinām zemes izpaušmei izplatījumā apslēpto uguni. Izdzēšot šādu uguni, tā atgriežas atkal izplatījumā, bet jau pārveidotā stāvoklī. Un šis stāvoklis būs tādu fluīdu piesātināts, kādi pavadīja uguns aizdedzināšanu un degšanas procesu. Skaidrs, ka uguns, kas izsaukta no izplatījuma labos nolūkos un svētīgam mērķim, saturēs svētīgus fluīdus un pēc izdzišanas, aizdedzinās pārzemes lāpas, kurām būs gluži cita vērtība kā ļaunprātīgas dedzināšanas un postīšanas ugunīm. Lūk, kāpēc, izsaucot uguni no izplatījuma, šādai darbībai vajadzētu pievienot svētīgus nodomus un novēlījumus.

Arī zemes uguņu jeb dzīvības uguņu izdzišana (nāve) cilvēka ķermenī, vēl spožāk aizdedzina viņa smalkās būtnes ugunis.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA
Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

15.daļa: Uguns laikmets.

11.nodaļa: No Vēstulēm.

519.

Daudz svētības var nest sarunas, stāvēt mākslas darba priekšā. Harmonisko toņu sakārtojumu vibrācijas rada sevišķu atmosfēru. Muzeja apmeklētāju reaģēšana nekļūdīgi noteiks to būtību.

Neapšaubāmi arī, ka mākslas darbiem piemīt dziednieciska īpašība. Daži ārsti novietojuši N.K. gleznas savās nervu slimnieku sanatorijās.

Mākslas spēks ir varens! Šī patiesība, kaut lēni, bet noteikti izlauž sev ceļu. Ja valstu galvas visā pilnībā izprastu mākslas augsto audzinošo nozīmi, viņi izlietotu visus spēkus un līdzekļus, lai tautā modinātu jaunradīšanas uguni un piesātinātu to ar skaņām, krāsām un daiļām formām.